

го представи така добре предъ хората и предъ събратята му по перо, Александъръ Карпаровъ нареди наскоро скромна портретна изложба отъ интереснитѣ навици на нѣколко други момичета. Но, за да могатъ повече люде да видятъ изложбата, авторътъ ѝ намѣри поподходяща форма — съгна интереснитѣ портрети на момичетата въ колитѣ на тази книга и ги прати да обхождатъ свѣта. Истина е, че сборникътъ „Нови момичета“ е повече изложба отколкото книга: ще четете и ще гледате да минаватъ предъ очитѣ ви всички тѣзи чудно живи образи, които авторътъ ни е далъ съ завидна лекота и психологически вѣрни и езиково просто, безъ претрупаностъ и стилна досада. Карпаровъ умѣе да борави съ езика за пластични ефекти, но никога не разточителствува съ него и затова стилнитѣ багри сложени върху неговитѣ образи сж сочни и силно въздействуващи. И макаръ всичко въ разказа да е прекрасна измислица, все пакъ се възприема като животъ, вкусна порѣзаница отъ живота, която авторътъ съ хирургическа вещина е отрѣзалъ и съ творческо вдъхновение поднася на жаднитѣ за красота.

Едно отъ голѣмитѣ качества на Ал. Карпаровъ като белетристъ е и умението му да одухотворява и красивото и грозното, и положителното и отрицателното въ живота. Това одухотворяване е така леко, че всичко се излива предъ очитѣ ви като приказка, като тихъ лѣтень дъждъ, следъ преваляването на който скърбите, че не е продължилъ, за да продължи съ него и прохладата. Такива сж и разказитѣ на Ал. Карпаровъ — колкото и да сж наситени съ огъня на живота, тѣ не обгарятъ душата, а я гаятъ съ една особена нѣжност. За тая нѣжност остава траенъ копнежъ и следъ тѣхното прочитане, защото безъ изключение тѣ сж духовити по съдържание и живи по езикъ. Наредъ